

Suzanne Vermeer

Het paradijs



A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

De oude witte Fiat Panda hobbelde stapvoets over de slechte, onverharde weg en Alisha Christou hield haar handen stevig aan het stuur. Ze had eerder de afslag genomen naar Issos Beach in het zuidwesten van Corfu en was op weg naar de parkeerplaats bij het strand. Ook al was het weggetje tot haar eindbestemming nog maar vierhonderd meter lang, voorzichtigheid was geboden. Argus hijgde intussen al enthousiast in haar nek. Als het even kon, trakteerde ze de labradorkruising elke avond op een flinke wandeling op het lange en brede zandstrand van Issos Beach. Ze rende met hem mee en gooide eindeloos ballen en stokken in het water tot hij helemaal was uitgeeraasd.

De rit naar het strand toe was elke keer weer een feestje. Corfu werd niet voor niets het groene eiland genoemd. Door de onophoudelijke regenbuien in de winter en de extreem zonnige zomers kreeg de vegetatie alle kans om volledig tot wasdom te komen. Ze kon nog steeds geen genoeg krijgen van de olijfbomen die ritselden in de warme wind, de kleurige oleanders met hun zoete geur, de statige cipressen en andere begroeiing die het in de basis rotsachtige landschap rijk was.

Alisha zette de raampjes aan de bestuurderskant open zodat Argus de zeelucht vast kon opsnuiven. De hond blafte uitgelaten en stak zijn kop naar buiten. Ze stuurde haar auto het parkeerterrein op en nam dankbaar een schaduwplek onder een boom over van een vertrekkende automobilist. Argus stond te popelen om naar buiten te gaan en blafte ongeduldig om haar aan te sporen de deur open te maken. Ze kroelde hem over zijn kop, pakte haar werpstok en bal van de passagiersstoel en stapte naar buiten. Argus sprong heen en weer op de achterbank en vloog als een komeet de warme auto uit toen ze hem eindelijk bevrijdde.

Uit ervaring wist ze dat een poging om hem bij te houden geen enkele zin had. Hij kende de weg naar het strand en zou haar zo hijgend staan op te wachten. Op haar dooie akkertje liep ze hem achterna door de hoge duinen, waar zandverstuivingen een unieke serie duinrozen herbergden. Bovenaan bleef ze even staan om te genieten van het uitzicht op het zoutmeer en het cederbos die in de verte lagen. De stevige wind die kenmerkend was voor Issos Beach, speelde met haar haren en waaide ze in haar gezicht. Ze pakte de weerbarstige plukken stevig vast en rende naar beneden.

Toen ze hijgend het strand had bereikt, floot ze op haar vingers. Grof, plakkerig zand schuurde langs haar in sandalen gestoken voeten. Een groepje Engelsen die ze van de week ook al had gezien, passeerde haar luidruchtig. Argus was druk in de branding en reageerde niet op haar gefluit. Dat gaf haar mooi de gelegenheid om iets te bestellen bij de mobiele snackkar. Haar maag knorde toen de geur van frituur haar neus binnendrong. Ze kocht een broodje hamburger, een frietje en een flesje ijskoud water en plofte met haar avondmaaltijd neer in het zand, niet ver van Argus vandaan. Ze riep hem bij zich, maar haar anders altijd zo gehoorzame hond reageerde niet en bleef compleet gefocust op iets wat in de branding lag. Hij sprong eromheen en duwde zijn neus ertegenaan. Alisha kon niet goed zien wat het was, maar ze geloofde het wel. Eerst eten voordat het koud werd. Als Argus nog een hapje wilde, moest hij snel zijn.

Genietend kauwde ze op de ongezonde hap terwijl ze luisterde naar het kalmerende ruisen van de zee. De frietjes waren lekker zout en lieten vette kristalletjes achter op haar vingers. Ze likte ze eraf. De hamburger op het kleffe broodje was rijkelijk bedeed met saus. Toen haar honger was gestild, stond ze op en veegde haar mond en handen af aan een servet. Ze kon er weer tegen. Ze liep naar Argus toe en klapte in haar handen in een zoveelste poging om zijn aandacht te vangen. Deze keer tilde hij zijn kop even op, en toen nam hij het witte ding in zijn bek en wierp het voor haar voeten. Zijn lichaamstaal liet niets te raden over. *Gooi*

het weg, baas! Alisha bukte om aan zijn verzoek te voldoen, maar haar hand bleef boven het voorwerp zweven. Argus blafte een aanmoediging en danste rond haar benen. *Waarom gooi je het nou niet weg, baas?*

Een vlammende steek ging door Alisha's maag en ze kromp in elkaar terwijl haar hamburger en friet rechtsomkeert maakten. Kokhalzend draaide ze zich om en leegde haar maag. Ook al wist ze dat ze het goed had gezien, een morbide neiging dwong haar om zich om te draaien en nogmaals te kijken naar dat afschuwelijke witte ding. Ze bukte zich en krijste zo hard dat zelfs Argus stilviel.

Op het strand voor haar lag een witte sportschoen. Het zwarte Nike-logo was flink aangetast door het zoute water, maar nog wel zichtbaar. Het was een rechterschoen. Een rechterschoen met daarin de overduidelijke resten van een voet.

1

24 jaar geleden

Met een sierlijke duik sprong Rose van de zeilboot. Ze sloot haar ogen vlak voordat haar naakte lichaam het koele water doorkliefde. Het water omsloot haar en trok haar mee naar beneden de duisternis in. Even waande ze zich in het niets. Toen haar longen begonnen te branden en schreeuwden om zuurstof, zwom ze met krachtige slagen weer naar de oppervlakte. Proestend kwam ze boven. Haar lange bruine haren plakten op haar hoofd en schouders. Ze pakte een elastiekje van haar pols en bond haar haar in een slordige staart voordat ze rustig naar de baai voor haar zwom. Toen ze de branding had bereikt, draaide ze zich hijgend op haar rug. De hemel was zwart. De enige verlichting kwam van fonkelende sterren en een vollemaan. Ze kruiste haar armen achter haar hoofd en slaakte een gelukzalige zucht. Dit was vrijheid! De wereld was van haar en ze kon alles doen wat ze wilde. Haar oude leven leek mijlenver weg. Geen gezeik, geen verantwoordelijkheden en verplichtingen. Niet nadenken over wat ze later wilde worden als ze groot was. Ze kon dit nog heel lang volhouden. Natuurlijk zou ze eens terug moeten naar het 'gewone leven', maar als het aan haar lag zou ze dat zo lang mogelijk uitstellen.

Het meest genoot ze van de spontane en bijzondere ontmoetingen die haar leven de afgelopen tweeënhalve maand hadden verrijkt. Ze was niet de enige die allergisch was voor sleur en keurslijf. Het leven moest gevierd worden! Ze keek naar de zeilboot die voor de kustlijn zachtjes heen en weer dobberde op de golven. Haar reisgenoten waren al in diepe slaap toen zij besloot een nachtelijke duik te nemen. Ze voer nu twee weken mee op *The Dolphin*, samen met twee Australische jongens en hun vriendinnen. Steve, de eigenaar van de boot, had ze in een ha-

ventje ontmoet, waar hij die ochtend was aangemeerd. Ze had iets met havens. Als er ergens een in de buurt was, ging ze altijd even kijken. Ze had met bungelende benen op de kade gezeten, uitkijkend over de schepen, de een nog groter dan de ander. Steve stond in zijn korte broek het dek van The Dolphin te schrobben. Toen hij zich oprichtte en het zweet van zijn voorhoofd veegde, had hij haar gezien. Ze had haar duim naar hem opgestoken.

‘Ziet er goed uit!’ had ze in het Engels gezegd.

‘Ik of de boot?’ had hij lachend gevraagd.

‘Allebei.’

Hij had zijn werk gestaakt en was met twee koude biertjes naar haar toe gelopen. ‘Ik kan wel een pauze gebruiken.’

Dankbaar had ze het biertje van hem aangenomen. Ze was dorstig door het warme weer. Als vanzelf was er een geanimeerd gesprek op gang gekomen. Steve vertelde dat hij met zijn ‘mate’ Paul en hun vriendinnen een zeiltocht rond de wereld maakte. Ze waren nu een halfjaar van huis. Zijn enthousiaste verhalen over de ultieme vrijheid die het zeilen bracht, sloegen op haar over. Vol verlangen had ze naar The Dolphin gekeken. Haar blik was Steve niet ontgaan. ‘Zou je een tijdje met ons willen meevaren?’ had hij haar gevraagd. ‘De anderen vinden het vast goed. Ze zijn nu even naar de supermarkt, maar kunnen elk moment terug zijn.’

Stevens reisgezelschap had het inderdaad geen probleem gevonden als ze een tijdje aanhaakte. En zo behoorde ze twee weken geleden ineens tot de crew van The Dolphin, die verder bestond uit Paul, Emma en Holly. Ze had de kneepjes van het zeilen snel onder de knie gekregen en draaide nu al geroutineerd mee. Er waren enkele taken aan boord waarbij ze onderling rouleerden en een van die taken was een nachtdienst. Er moest altijd iemand wakker zijn om de boot in de gaten te houden. Vannacht was zij de klos. Omdat The Dolphin de enige boot was die hier voor anker was gegaan en er nauwelijks wind stond, had ze het verantwoord gevonden om even een frisse duik te nemen. Voor-

dat ze in het water was gesprongen, had ze de ladder laten zakken, zodat ze straks geruisloos en zonder problemen weer aan boord kon klimmen. In eerste instantie was ze niet van plan geweest om naar het strand te zwemmen, maar wanneer kreeg je nou de kans om in je eentje op een maagdelijk wit en compleet verlaten strand te liggen? Als ze iets had geleerd de afgelopen tijd, dan was het wel dat je altijd je kansen moest pakken. Je wist namelijk nooit of de gelegenheid zich nog een keer zou voordoen.

Ze sloot haar ogen en ademde diep in door haar neus om de zilte zeelucht waar ze zo van hield op te snuiven. Verbaasd ging ze zitten toen een zoete geur haar neus binnendrong. Hoe kon dat nou? Rook ze nou wiet? Ze was toch alleen? Ze snoof nog eens. Ja, ze had het goed geroken. Deze geur kwam onmiskenbaar van een joint af. Ze keek achter zich en zag op een paar meter van haar vandaan de oranje puntje van een brandende sigaret oplichten. Een gestalte kwam op haar aflopen en ze wist niet hoe snel ze op moest staan. Aan de vorm van het silhouet kon ze zien dat het een man was. Ongemakkelijk hield ze haar handen voor haar lichaam om haar borsten en kruis af te schermen.

‘Gymnó na kolympoún?’

‘Do you speak English?’

‘Skinny dipping?’ De man klonk als de Griekse neef Balki uit de serie *Perfect Strangers*. Hij liep dichterbij haar toe en de maan verlichtte zijn gezicht. Onderzoekend keek ze naar hem en probeerde in te schatten of ze iets van hem te vrezen had. Zijn wenkbrauwen waren net als zijn halflange haren pikzwart. Het licht van de sterren weerkaatste in zijn eveneens donkere ogen. Hij had een open en heldere blik. Zijn volle lippen plooiden zich in een betoverende lach. Hij droeg alleen een zwemshort. Zijn platte buik, zijn volmaakte taille en brede gespierde schouders benamen haar de adem. Hij nam haar geamuseerd op en liet zijn ogen zonder gêne over haar lichaam gaan. Nadat hij een hijs van zijn joint had genomen, stak hij zijn hand naar haar uit en stelde zich voor.

‘Angelos.’

In een reflex pakte ze zijn hand aan, zich te laat realiserend dat Angelos daardoor vol zicht op haar borsten had. Vlug trok ze haar hand weer terug om haar lichaam te bedekken. ‘Ik heet Rose.’

‘Aangenaam kennismaken, Rose.’ Hij ging naast haar in het zand zitten. ‘Kom je bij me zitten?’

Angelos klopte op het zand en bood haar de joint aan. Ze zocht een houding die zo min mogelijk bloot onthulde en pakte de joint van hem aan. Ze inhaleerde zo diep als ze kon. Haar keel brandde en een aangename lichtheid steeg naar haar hoofd. Zwijgend keken ze uit over zee terwijl ze om de beurt een hijs namen. Hoe meer de wiet bezit van haar nam, hoe meer de schaamte voor haar naaktheid verdween. Ze ontspande.

‘Weet je hoe ze deze plek noemen?’ doorbrak Angelos hun zwijgen. Ze schudde ontkennend haar hoofd. Op dit moment was ze zo rozig dat ze zich amper haar eigen naam wist te herinneren.

‘Het Paradijs.’

Ze keek hem met half toegeknepen ogen aan. Angelos haalde een zakflacon uit zijn broekzak en draaide de dop los. Hij nam een grote teug en gaf de flacon aan Rose. Ze nam een bescheiden slokje. De drank in haar mond smaakte verrassend zoet en fruitig met een frisse, krachtige afdronk.

‘Lekker, wat is dit?’

‘Het is mijn favoriete cocktail. *Greek Passion*, gemaakt van rum, limoensap, suikerwater en verse aardbeien. Veel suiker en nog meer rum,’ grinnikte Angelos. ‘Neem nog wat.’

Rose zette de flacon weer aan haar mond en sloeg een ruime hoeveelheid achterover. De combi van wiet en alcohol maakte haar zweverig.

‘Ik wil dansen,’ hoorde ze zichzelf ineens zeggen. Moeizaam kwam ze overeind, spreidde haar armen uit en begon langzaam rondjes te draaien. Angelos keek met open mond naar haar naakte lichaam, maar ze had het niet eens door. Na drie rondjes begon ze te wankelen en Angelos ving haar nog net op tijd op

voordat ze languit in het fijne kiezelzand viel. Ze sloeg haar armen om zijn hals en leunde zwaar tegen hem aan. Hij tilde haar op en droeg haar verder het strand op.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg ze.

‘Dat is een verrassing.’

‘Ik moet terug naar de boot.’

‘En hoe dacht je dat te doen?’

‘Zwemmen natuurlijk.’

‘Dat lijkt me niet verstandig, je hebt gedronken.’

Hij liep verder en ze liet hem begaan. Ze deinde soezerig op en neer in zijn armen. Hij nam haar mee naar een rots waar een opening in zat. Voorzichtig manoeuvreerde hij haar langs wat uitstekende scherpe punten naar binnen. Ze voelde dat ze werd neergelegd op een matje.

‘Waar ben ik?’

‘Op een veilige plek.’

Angelos kroop naast haar en drukte zijn warme lichaam tegen het hare. Hij boog zich over haar heen en kustte zacht haar lippen. Ze liet hem begaan. Zijn hand daalde af naar beneden, tussen haar borsten door en bleef liggen op haar buik, naast haar eigen hand. Zijn vinger streek over de tatoeage van een rode roos op haar pols die ze een week geleden had laten zetten in een obscuur tentje vlak bij een haventje waar Steve The Dolphin had aangemeerd.

Ze trok haar hand terug. ‘Het is nog steeds een beetje gevoelig.’

‘Pas gezet?’

Ze knikte.

‘Roos, net als je naam.’

Ze voelde hoe zijn hand verder naar beneden ging en hoorde dat zijn ademhaling zwaarder werd. Ze probeerde hem van zich af te duwen en overeind te komen, maar haar spieren leken niet te willen gehoorzamen.

‘Zo ben ik niet.’

Hij kustte haar opnieuw. Het was duidelijk waar hij op uit was en als ze nu niet ingreep, zou ze hem niet meer kunnen stoppen.

‘Zo ben ik niet,’ zei ze nog een keer.